

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבג.

עין משפט נר מצוה

מז א ב ג ד ה מ"י פ"א
מהלכות שאר אבות
העומדות הל' י'
מז ר ז מ"י פ"ג מהל'
כלים הלכה יא:

שיטה מקובצת

א] אם מפשיטו לעשות מן
העור שטיח למטה ושלחן
לשכב עליו או לישב עליו
דמפשיטו פשוט כדרך
שאנו עושין לא הוי העור
חבור לבשר שהנוגע בעור
לאו כנוגע בבשר דמי
אלא כדי אחיזה הוי
חבור וכו' ב] ולהמת
אם מפשיטו כפול שלם
לצורך חמת: ג] כדרך
שהחיה עושה והאי כולו
חבור: ד] סמוך לבשר
למקום חבורו סביבות:
ה] ולרב לאו די חשב
ליה דאין די אלא א"כ:
ו] דשלב על שלש היא
וקריעה: ז] דכיון דלא
הוה עלה ואטבילה והמים
קשים לה ולא חיים לכך
לא חייס עלה נמי: ח] אבל
משהופשט החיה כהופשט
כולה דמי ואין דרך להניחו
כך וכו':

מהורר המופשט. למאי דפירש בקונטרס דכשר רב דכל יד שאין מטלטלין זו את האוכל אינו יד מימה דלמאי עד כדי אחיזה חשיב יד טפי ונראה משום דכדי אחיזה ואילך יכול לאחוז בכשר עלמנו ולטלטלו אי נמי משום דכל זמן שלא הפשיט כדי אחיזה הוא קשה להפשיטו ופעמים שמניחו כך וזריך לו לטלטלו ממקום למקום אבל משהפשיט כדי אחיזה שוב אין קשה להפשיט ואין זו משום עד שיפשיט כולו וכן צממת עד שיפשיט את החיה לפי שהחיה קשה להפשיט ולכן לפעמים מניחו כך שעה אחת ומוך כך יטרוך לטלטלו אבל משהופשט החיה **ז** אין דרך להניחו כך ועוד יש לפרש טעמה דרב דלמר מכאן ואילך טהור המופשט מפני שכידי אחיזה רריך העור להיות יד לצורך הפשטה אבל ציזמר מעדי אחיזה לא לפי שאם מחזיק בשפת העור אין יכול למשוך בכח ולהפשיט וכדי אחיזה סמוך לבשר אין יכול להחזיק בידו העור היטב ולמשוך הלכך עד [כדן] אחיזה יכול להחזיק ולמשוך בשפת העור טפי לא כדפי' הקונט' גזי הא דמשני בסמוך הוא בטפח ראשון שכשהפשיטו שלשה טפחים שאין יכול להחזיק לא בשפת העור ולא באמצע העור וי"מ כולה מתני' משום שומר דעד כדי אחיזה הוי חבור וכ"ש פחות אם נגע שרץ צעור המופשט מכניס טומאה לבשר משום שומר ואע"ג דאמר לעיל (דף קס"ג) דעור כנגד הבשר דוקא הוי שומר הכא חשיב כנגד הבשר כיון דחשיב הכל כמחומר וכן לחמת כל זמן שהחיה מחוזה חשיב הכל מחומר אבל משום יד אין לפרש דלרב חשיב דאמר טפח סמוך לבשר טמא משום די **ט** דלחמת אמאי כל העור חבור לא היה לטמא אלא טפח הסמוך לחיה דמאי שנה צין חיה לשאר אברים אלא ודאי משום שומר הוי דחשיב כל העור מחומר וכן לשון הדרי זה חבור משמע דהוי משום שומר דדיד מה שייך לשון חבור והכי מוכח בת"כ דתניא התם צנבלתה ולא צמפשיט לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיוציא כל החיה יכול שאני מוציא פחות מכשיעור ת"ל יטמא אלמא דטעמא דשטיח כדי אחיזה הוי משום שומר דהא מיטמא דרשינן לעיל (ס"ט) שומר דנבלה ויד דריש לעיל מלכס כך פי' הרב רבינו יעקב מאורליני"ש ואין

איבו אמרה. להא שמעתא משמיה דריש לקיש והסומע טעה צין איבו לאצבו: **וארבעי אמר בה.** וארבעה דברים היה אומר בה צשיעור ד' מילין: **עבודה.** האי כדי עבודה דמתניתין: **ליגיון.** גדולה העובדים להלחם על בית מלחמתם: **קרקפלין.** עור ראש אדם מת זה למכספות במלחמה: **בתני' המפשיט צהמה וצחיה צטהורה.** שחוטת והוא טמא או צטמאה נבלה והוא טהור אם מפשיטו לעשות מן העור שטיח למטה ושלחן אודמפשיטו פשוט כדרך שאנו עושין: **כדי אחיזה.** הוי חבור יד להוציא טומאה מן הנבלה אם נוגע בו ולהכניס טומאה לבשר אם טהורה היא וטפי מהכל לא הוי יד להכניס ולהוציא טומאה. ולקמן מפרש כמה כדי אחיזה: **ולחמת.** אם מפשיטו **ט** כפול לא צורך חמת כדכתיב שושן לצורך דבש ומתחיל מפיה והפכו כלפי זבחה: **עד שיפשיט את החיה.** הוי חבור והנוגע צעור כנוגע בצצר צין לטמא צין לטמא מפני שהחיה קשה להפשיט מכל האברים: **המרגיל.** והמתחיל לחמתו מרגילה כלפי ראשה ומפשיטה כפול לחמת כולו חבור מפני שהחיה לכוף הפשטו הוא לפיכך כולו חבור והנוגע חף צעור המופשט כנוגע בצצר: **עור שעל הזואר.** מעלמנו נפשט לפיכך אינו חבור לעשות המופשט הראשון חבור כדרך שהחיה עושה **ג** דהא כולו חבור דקמני לאו דוקא כולו אלא עד החיה: **גב' מכאן ואילך.** משהפשיט כדי אחיזה צפשוט על פני כולו לאחר שדקדק מן הזואר עד הוציא צמאצמיעית כדרך המפשיטין והפשיט כדי אחיזה סביבות כולו: **טהור המופשט.** עד מקום חבורו אבל מחבורו ואילך הוא טמא משום שומר כדאמרן [קמ"ג] בנוגע כנגד הבשר מחבוריו: **טפח.** מן העור המופשט סמוך **ה** למקום חבור סביבות כולו הוי צית יד וטמא מפני שצריך לו שאחז שם ומושך ומפשיט מאליו ולרב לאו יד חשיב ליה יואא"כ מטלטלין זו את האוכל: **כשיעור הוה.** כדי אחיזה: **צעור שנגד הבשר.** שלא נפשט עדיין: **צטפח ראשון.** הסמוך לכדי אחיזה כגון שלא הפשיט אלא טפחיים לדאותו טפח הסמוך לכדי אחיזה אינו אוחז בו ומושך לפי שנוט לו לאחוז בשפת העור ולמשוך ולא זה ולא זה טוב לו אלא מפשיט

הגהות הב"ה

א] תוס' ד"ה טהור וכו' אכל משהופשט החיה שורב אין קשה להפשיט ואין דרך להניחו כך: ב] בא"ד משום יד קשה לחמת לא אחיז כל העור חבור לא היה לו לטמא אלא טפח:

הגהות מהר"ב

א] רש"י ד"ה טלית וכו' ואע"ג דאמר צהמה הנקשה שלשה על שלשה שהיא טמא וכו' אלא טומאת שלש על שלש דחוי ליה וכו' כ"ל: ב] בא"ד טלה טומאה דשלש על שלש היא וכו'. כ"ל וכו' הנמיל פ"ג מהל' כלים הל' יא ד"ה מ"ו וכו':

מוסף רש"י

איבו אמרה. ר' איבו אמרה להא מילתא משמיה דריש לקיש ולא ר' אבהו אמרה (פסחים ז' א) לא שנו אלא לפניו. זמניתא ידים ואתפלה דמילין כדרך קא, דאלו נבל ית' עד ד' מילין דמה יש לו להפקיד (שם) ומיזה. מהא דר' יוסי בר חנינא דלמר צבילה אפילו מיל אינו חבור, דוקא מיל קאמר הא פחות ממיל חבור (שם).

איבו אמרה וארבעי אמר בה וחדא מינייהו עבודה **ה** א"ר יוסי בר' חנינא לא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אחד אינו חזור **ו** רב אחא בר יעקב אמר ומינה מיל הוא דאינו חזור הא פחות ממיל חזור: **ת"ר** ליגיון העובר ממקום למקום ונכנס לבית הבית טמא שאין לך כל ליגיון וליגיון שאין לו כמה קרקפלין ואל תחמה שהרי קרקפלו של ר' ישמעאל מונה בראש מלכים: **בתני'** המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה ולחמת עד שיפשיט את החיה המרגיל כולו חבור לטומאה ליטמא ולטמא עור שעל הצואר רבי יוחנן בן גורי אומר אינו חבור והכ"א חבור עד שיפשיט את כולו: **גב'** מכאן ואילך מאי אמר רב מהורר המופשט רבי אסי אמר טפח הסמוך לבשר טמא מיתיבי המפשיט כשיעור הזה מכאן ואילך הנוגע במופשט מהור מאי לאו אפי' בטפח הסמוך לבשר לא לבד מטפח הסמוך לבשר תא שמע בעור שכנגד הבשר טמא עור שכנגד הבשר טמא הא בטפח הסמוך לבשר טהור תנא כל טפח הסמוך לבשר עור שכנגד הבשר קרי ליה ת"ש המפשיט בבהמה ובחיה בטהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה וטפח הסמוך לבשר טהור הכא במאי עסקינן בטפח ראשון תנא כמה כדי אחיזה טפח והא תניא טפחיים אמר אביי טפח כפול תניא נמי הכי **ו** כמה כדי אחיזה טפח כפול **ו** תנן התם יטלית שהתחיל בה לקורעה כיון שנקרע רובה שוב אינו חבור וטהורה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו ולא שנו אלא בטלית טבולת יום דמיגו דלא חס עלה ואמבילה לא חיים עלה וקרע לה רובה אבל טלית שאינה טבולת יום לא גזרה דלמא לא אתי למיקרעה רובה אמר רבה שתי תשובות בדבר הדיא **ו** שמא יאמרו טבילה בת יומא עולה ועוד עולת

הג' כן בת"כ ולפי פירושו לא נטמא בת"כ וגם צמעתין אלא עד כדי אחיזה ולא כדי אחיזה בכלל דהיינו פחות מכשיעור שמוכיר לטם: **בפירוש ר"ח** גרסינן בטפח הסמוך לבשר טמא ופריך לרב דאמר טהור המופשט ומשני הכא במאי עסקינן בטפח ראשון פירוש טפח ראשון כשמתחיל להפשיט העור עד כדי אחיזה וטפח הוי טפח כפול כמו שפירש בסמוך ופירוש קא מפרש עד כמה כדי אחיזה היינו טפח סמוך לבשר: **מצ"ת** שהתחיל בה לקורעה ב'. פ"ת כיון שנקרע רובה הויא טהורה למפרע מתחלת קריעה ולשון שהתחיל לקורעה משמע כפירושו ומה שקשה לפירוש הקונטרס מפורש צפרק צהמה המקשה (לעיל דף ע"ג: ד"ה בשפת עולת הוא דהוה עליה צ' טומאות מדרס חמורה וטומאת מגע קלה אחיזה ליה חלוקה לצטל ממנו טומאת מדרס דמו לא חזי ליה ופשה לה טומאת מגע דחזיא לשלש אצבעות אבל הכא חד שמא הוא כולה טומאה **ב** ודשלשה על שלשה היא וקריעה מהניא לצטולי שמא מינה דמו לא פש עלה מידי: לא שנו אלא צטלים טבולם יום. שנטמאה והטבילה זריך להשתמש בה טהרות קודם שיעריב שמה ולפיכך צא לקורעה דהכא הוא דלא גזרינן דליקרעה כולה אבל רובא לא דילמא חיים עלה ולא אחי למקורע רובא דכיון דלא חס ויעליה אטבילה שהמים קשין לה ולא חס לכן לא חיים עלה נמי וקרע רובא: אבל. טמאה ולא הטבילה ובא לטהרה בקריעה זו לא סגי לה צרובא עד שיקרענה כולה: **דינמא לא אחי.** למעבד רובא אלא פלגא ואמר רובא הוא: **הדיא.** צטבולת יום ליכא לאוקומה ולהשתמש בה ציוס שהטבילה שהרואה אינו מצין בה שנקרעה לטהר וסבור על ידי טבילתה משתמשין בה ויאמרו טבילה בת יומא עולה בלא הערב שמש ועל כרחך מתניתין לאו ציוס טבילה עסקינן אלא בשלל הטבילה כל עיקר וקרעה ציוס המחרת לטומאתה דהרואהו משתמש בה אומר שהטבילה אומול: **ועוד.** דקאמרת גזירה רובה אטו חליה: עולת

צסקין אבל לאחר שהפשיט קצת שלשה טפחים וארבעה והעור המופשט מכביד כלפי מטה אוחז בטפח הסמוך לבשר ומושך וכוצד העור מסיעו: יש טפח ששיעורו כפול: **טלים שהתחיל בה לקורעה.** שנטמאה ובא לקורעה לצטלה מתורת טלית ומאחר שאינה ראויה למלאכה הראשונה ואין שמה עליה מטרתת אע"פ שיש צשיירה שלש על שלש ועדיין ראויה לקבל טומאה טהורה מטומאתה ראשונה דומיא דכלי חרס דצצירתו מטהרתו וצצריו מקבלין טומאה כדאמרין צאלו טרפופ (לעיל דף נ"ד): הן וקרקרותיהן ודופנותיהן. ואף על גב דאמר צהמה המקשה (לעיל דף ע"ג): שלשה על שלשה שהיה טמא מדרס ומגע הזו וחלקו טהור מן המדרס ועדיין טמא מגע הזו אלמא טומאת א' שלשה על שלשה דחזי ליה לא צטלה מיניה התם הוא דהוה עליה צ' טומאות מדרס חמורה וטומאת מגע קלה אחיזה ליה חלוקה לצטל ממנו טומאת מדרס דמו לא חזי ליה ופשה לה טומאת מגע דחזיא לשלש אצבעות אבל הכא חד שמא הוא כולה טומאה **ב** ודשלשה על שלשה היא וקריעה מהניא לצטולי שמא מינה דמו לא פש עלה מידי: לא שנו אלא צטלים טבולם יום. שנטמאה והטבילה זריך להשתמש בה טהרות קודם שיעריב שמה ולפיכך צא לקורעה דהכא הוא דלא גזרינן דליקרעה כולה אבל רובא לא דילמא חיים עלה ולא אחי למקורע רובא דכיון דלא חס ויעליה אטבילה שהמים קשין לה ולא חס לכן לא חיים עלה נמי וקרע רובא: אבל. טמאה ולא הטבילה ובא לטהרה בקריעה זו לא סגי לה צרובא עד שיקרענה כולה: **דינמא לא אחי.** למעבד רובא אלא פלגא ואמר רובא הוא: **הדיא.** צטבולת יום ליכא לאוקומה ולהשתמש בה ציוס שהטבילה שהרואה אינו מצין בה שנקרעה לטהר וסבור על ידי טבילתה משתמשין בה ויאמרו טבילה בת יומא עולה בלא הערב שמש ועל כרחך מתניתין לאו ציוס טבילה עסקינן אלא בשלל הטבילה כל עיקר וקרעה ציוס המחרת לטומאתה דהרואהו משתמש בה אומר שהטבילה אומול: **ועוד.** דקאמרת גזירה רובה אטו חליה: עולת

כט א מיי פ"א מהל'
שאר אבות הטומאות
הלכה י'
ג ב מיי פ"ד מהל' כלס
הל' ח:
גא ג מיי פ"ח שם הלכה
ג:

שיטה מקובצת

א) היכי שרי הכי ליגזור:
ב) כגון הנך ד"ח דברי:
ג) קתי ותנא טהורה
לענין הכנסת: ד) המפשיט
הראשון שנוגע: ה) מכדי
אחיזה ואילך: ו) ולא
גזרין יותר מכדי אחיזה
משום כדי אחיזה וקשיא:
ז) וכן בין כדי אחיזה
לפחות מכדי: ח) נ"ב נראה
ליותר מכדי: ט) ויתפשת
באפר דחתיב במלכים
גבי מיכה: י) ואישתי
בשפתא: יא) ובשומר
העשוי ליתקן מאליו
קמפלגי: יב) תנן תחלתו
עשוי כלי כמין קרה
ומיטלטל: יג) דלמא לא
אתי למעבד אלא כדי
אחיזה תימא:

עולת העוף רבי אלעזר בר' שמעון לגזור. וא"ת ומאי קושיא שאני התם דגזירת הכמז הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מנריך אלא רוב ממונאם ולהכי פריך דלגזור וה"ל לאזרכי רוב הנראה לעינים: **אבל** שייך בה כרי מעפורת א. צפרק דס חטאת (זבחים דף כז:). אמרינן אפילו שייך זה כרי מעפורת אינו טמא אלא מדרבנן: **לא** שנו אלא מליית אב"י עור חלים ור' יוחנן אמר אפ"י עור גמי לא חלים. נראה (א) דר' יוחנן לא סגי בעור כדי מעפורת כמו בטלית אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דידיה סגי ולריך בעור ה' על ה' והשתא פריך שפיר בסמוך כי אמעט ליה מה' לר' יוחנן טהור (א) דאי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כדי מעפורת לא יתיישב בסמוך דאי כדי מעפורת פחות מה' כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ולא הו"ל יומר מה' כשיש בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כדי מעפורת ומייהו י"ל לישב דלהיא לישא סגי לר' יוחנן בעור בחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' כדמשמע לקמן והא דקאמר (ב) וכי ממעט ליה מה' טהור אע"פ שיש בו כדי מעפורת כגון דקא צעי ליה למושב וצ' כדאמר לקמן לר"ל אבל לאיכא דאמרי לרבי יוחנן ודאי צעי ה' (ג) (לעיל)

דלמא לא אתי למעבד י"ל כדי אחיזה. תימא לר"י דמאי פריך (א) לא חיים עלה דמפשיט הבהמה (ב) והיא רואה שהיה כולה מופשט וי"ל דהכא חיים שלא להפשיט הכנה שזו הוא נוח לטלטל ולהפשיט: **הא** יותר מכדי אחיזה טהור ואמאי והא חלים. תימא לר"י דהכי מדמה דין דיד להא דאירי ציה לעיל וי"ל דנראה לו לדמות דכי היכי דאמרינן דעור הקרוע חשוב כמחזור הכי נמי ינמא דעור המופשט ליחשב כמחזור ולהוי די כאלו לא הופשט: **עור** שע"ה הצואר רבי יוחנן בן גורי אומר אינו חבור ואמאי הא חלים וקא. וא"ת לרבי יוחנן נמי דאמר עור לא חלים מודה היכא שכבר תפר שטמא וכ"ש היכא שלא נקרע מעולם וי"ל דקס"ד שעל גב האוור אע"פ שהוא ניתק מאליו לא גרע מעור שעדיין לא נתפר ולא נתחבר דהוי כמחזור וכי היכי דעור הנקרע הוי כחלים עור שעל גב האוור נמי אע"ג דניתק מאליו הוי ליה למימר דהוי חבור ומשני כיון דעשוי לנתק מאליו גרע מעור הנקרע ולא הוי חבור: כי

עולת העוף רבי אלעזר בר' שמעון לגזור. וא"ת ומאי קושיא שאני התם דגזירת הכמז הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מנריך אלא רוב ממונאם ולהכי פריך דלגזור וה"ל לאזרכי רוב הנראה לעינים: **אבל** שייך בה כרי מעפורת א. צפרק דס חטאת (זבחים דף כז:). אמרינן אפילו שייך זה כרי מעפורת אינו טמא אלא מדרבנן: **לא** שנו אלא מליית אב"י עור חלים ור' יוחנן אמר אפ"י עור גמי לא חלים. נראה (א) דר' יוחנן לא סגי בעור כדי מעפורת כמו בטלית אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דידיה סגי ולריך בעור ה' על ה' והשתא פריך שפיר בסמוך כי אמעט ליה מה' לר' יוחנן טהור (א) דאי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כדי מעפורת לא יתיישב בסמוך דאי כדי מעפורת פחות מה' כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ולא הו"ל יומר מה' כשיש בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כדי מעפורת ומייהו י"ל לישב דלהיא לישא סגי לר' יוחנן בעור בחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' כדמשמע לקמן והא דקאמר (ב) וכי ממעט ליה מה' טהור אע"פ שיש בו כדי מעפורת כגון דקא צעי ליה למושב וצ' כדאמר לקמן לר"ל אבל לאיכא דאמרי לרבי יוחנן ודאי צעי ה' (ג) (לעיל)

עולם העוף רבי אלעזר בר' שמעון לגזור. וא"ת ומאי קושיא שאני התם דגזירת הכמז הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע דלא מנריך אלא רוב ממונאם ולהכי פריך דלגזור וה"ל לאזרכי רוב הנראה לעינים: **אבל** שייך בה כרי מעפורת א. צפרק דס חטאת (זבחים דף כז:). אמרינן אפילו שייך זה כרי מעפורת אינו טמא אלא מדרבנן: **לא** שנו אלא מליית אב"י עור חלים ור' יוחנן אמר אפ"י עור גמי לא חלים. נראה (א) דר' יוחנן לא סגי בעור כדי מעפורת כמו בטלית אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דידיה סגי ולריך בעור ה' על ה' והשתא פריך שפיר בסמוך כי אמעט ליה מה' לר' יוחנן טהור (א) דאי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כדי מעפורת לא יתיישב בסמוך דאי כדי מעפורת פחות מה' כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ולא הו"ל יומר מה' כשיש בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כדי מעפורת ומייהו י"ל לישב דלהיא לישא סגי לר' יוחנן בעור בחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' כדמשמע לקמן והא דקאמר (ב) וכי ממעט ליה מה' טהור אע"פ שיש בו כדי מעפורת כגון דקא צעי ליה למושב וצ' כדאמר לקמן לר"ל אבל לאיכא דאמרי לרבי יוחנן ודאי צעי ה' (ג) (לעיל)

וכשחזר ותופרו הרי הוא כבתולה הלכך לא בטל שמו מעליו: **שנים** בו איזמל. שהתחיל לבטלו טהרו ואע"פ שעדיין יש צדול חמשה על חמשה טפחים שהן שיעור למדרס עור כדאמרינן בסוכה (דף ע"ג:). הבגד שלשה על שלשה השק ד' על ד' העור ה' על ה': **עד שימעיטנו.** דלא דמי לטלית דהתם קודם קריעה היה שמה טלית ועומדת להתכסות וצקריעתה בטל שמה הלכך אף על גב דשיעריים בני קבולי טומאה טהרו מטומאה ראשונה אבל הכא כל שעה שס עור עליו הלכך עד שיבטלנו מכשיעור: כי מיעטו מיהא טהור. ואע"פ שלא סדקו כולו אלא בחלק מראשו: דקא צרי ליה להדיא. סודקו לארכו או לרחבו. כרי לשון סדק כמו צריא דחיטי בפסחים (דף מ). וכמו טיליא חריפא דמגרי זיקי במס' ע"ז (דף ג): **דרך סביביו.** דתו לא חלים שפיר: חלים. מחזור ועומד הוא לבשר: **ראשון ראשון.** המופשט עושה ניפול הוי כפפרש לגמרי דהא אין סופו לחזור לבשר עוד: הא חלים וקא. דהא לא הופשט וקאמר דאינו חבור והנוגע בעור כנגד האוור אינו טמא: **א"ל** אביי. ואלדמותה מדדבי יוחנן בן גורי סיעיה מדרבנן: **אלא** אמר אביי. אי סביבא לן דחלים דכולי עלמא הוי חבור והכא טעמא משום דלא חלים והוא שעשוי לינתק מאליו וצבשומר העשוי לנתק קא מיפלגי דרבנן סברי אפ"ה לא בטיל תורת שומר מיניה כל זמן שלא ניתק: **סגור.** מחלתו עשוי כלי יאזקדדה ומטלטל וכשכח לקובעו מעמידו בצרף ומדביק טיט סביביו ומעצמו וקרי ליה טפילה שמתפלה ומחזרה לו פלטר"א צלע"ז: **חולקו** לשלשה. לכלי עלמא מצפניס דאי לשנים הגדול טמא דאיכא רובא: וגורר אס הטפילה. שדיבק עליו שגס היא מחזרתו ואע"פ שעדיין הוא עומד טהור: עד

א) [לעיל כה...]. ב) [שבת
כ וי"ק, א לעיל עג...].
ד) [מוספתא ספ"ח].
ה) [זבחים נד: ע"ש, ו] כלס
פכ"ו מ"ט, ו] כלס פ"ה
מ"י, ח] כלס פכ"ו מ"ב.

הגהות הב"ח

א) גמ' כי ממעט ליה
מחמשה מיהא: ב) [זבחים
ד"ה לא שט וכו' נראה
דלר' יוחנן וכו': א) בא"ד
טהור וכו' דאי בעור
וכו': ד) בא"ד דקאמר
דכ"י: ה) ד"ה ללמא
וכו' דמפשיט הבהמה
היה רואה שתהיה כולה
מופשטת וי"ל:

לעני רש"י

פלטר"א. ט"ח.

מוסף רש"י

ב) [שבת דף כז:]. אמרינן אפילו שייך זה כרי מעפורת אינו טמא אלא מדרבנן: **לא** שנו אלא מליית אב"י עור חלים ור' יוחנן אמר אפ"י עור גמי לא חלים. נראה (א) דר' יוחנן לא סגי בעור כדי מעפורת כמו בטלית אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דידיה סגי ולריך בעור ה' על ה' והשתא פריך שפיר בסמוך כי אמעט ליה מה' לר' יוחנן טהור (א) דאי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כדי מעפורת לא יתיישב בסמוך דאי כדי מעפורת פחות מה' כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה לר' יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ולא הו"ל יומר מה' כשיש בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כדי מעפורת ומייהו י"ל לישב דלהיא לישא סגי לר' יוחנן בעור בחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' כדמשמע לקמן והא דקאמר (ב) וכי ממעט ליה מה' טהור אע"פ שיש בו כדי מעפורת כגון דקא צעי ליה למושב וצ' כדאמר לקמן לר"ל אבל לאיכא דאמרי לרבי יוחנן ודאי צעי ה' (ג) (לעיל)

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבר.

עין משפט נר מצוה

גב א ב מיי פטוי מהל' כלס הל' א:
 גג ג מיי פ"א מהל' שאר אבות העומאות הל' יא:
 דה דה מיי שס הל' יב:
 גה ו ז מיי שס הל' יא:

לעני רש"י

פלארשטור"א
 [פלארשטור"ל]. כיסא מתקפל.

שיטה מקובצת

א] ומודה ר"ע בשני חצאי יותים. ג"כ ע"י תוס' בכורות דף כג ע"א: ב] א"ל האלקים אפי' אמרה לי ר' יוחנן: ג] אשכחיה לר' אמי אמרה לשמעיה קמיה: ד] א"ל מר אסיפא מתני לה ואלא עולא: ט] יהושע בן נון ספומיה לא ציינתא ליה כי אתא רבין וכל נחותי ימא אמרה ארישא: ו] והכי קאמר כיצד הוא עושה: ז] ר"מ אומר בהא שעדיין לא ירד לטומאה אינו צריך לגרור וכו': ח] תחלתו כל שהוא משתגמר: ט] לא נטמא הוא והתם קתי חלוקו: פ] דצלקיה מיצלק לרחבו ג"כ כזה:

יח] לארכו בגובהו כזה:

יט] ולא במגע דאי אפשר ליגע כוית ביחד: יא] דאע"ג דלא הו' כוית מעורה יחד במקום אחד. יב] ג"כ נ"א בקצת ס"י דאע"ג דלא הו' כוית מעורה יחד במקום אחד כיון דלאו בעור המסטי שני חצאים יחד טמא: יג] ות"ק דר' יהודה ס"ל כר' ישמעאל וכו':

א] כלס פ"ה משנה א גדה סו: ג] ומה שס ע"ש עירובין יד: וי"ן, א] וי"ל חוין, ד] וכלס פכ"ו מ"ט, ס] ג"י הערוך למשוגג פירוש לתקן כפא של עור שקורין צלע"ו פלגשטורון כו' ע"ש, א] וי"ל קטע, א] ופי' הזמן היולא מן העור וי"א א"ס הפשט העור ומשאר עליו כוית כשר ויגע א"ס בריר שהוא כמים היולא מבשר נבלה טמא ערוך ע"ך כ"ג. ועמ"ש בגליון צ"ק ג' צ"י משוך, ח] ג"י רש"ל נחמתי ימא, ט] וי"ל בריב"ה, ו] וי"ע מוס' נדה כו: ד"ה תחלתו, ס] וי"ע היטב מוס' נדה כו: ד"ה תחלתו כל שהוא, ז] י"ל דמתני,

גליון הש"ס

גכ' ובמה כל שהוא. ע"י צ"ב דף ק' ע"א מוס' ד"ה מכל:

הגהות הב"ח

א] רש"י ד"ה ומודה ר"ע וכו' במקום א"ל מ"מ כיון דלאו עור הוא הוה חסור שהמסית:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] רש"י ד"ה ומודה ר"ע וכו' במקום אחד שהמסית וכו' כ"ל:

מוסף רש"י

תנור תחלתו ארבעה. תנור כן ד' טפחים מקבל טומאה א"ס נגמרה מלאכתו ושיריו ארבעה. נטמא תנור גדול ושבו ושמיירו ד' טפחים עדיין טמא נדה כו. דצלקיה מצלק. חלקן לשמים ברכות ו. שירי גדול ברובו. האי ושיריו אגדול קדו וי"ק שירי גדול כיוצא בזה כו. בר שבעה. ד"ה היו רובו שס. בציב. חוט הכשר לעיל קט"ו.

כ"י ממעט ליה מד' מיהא הו' מהור ואמאי והא חלים וקאי. ה"ע האי תנור דקאי ע"י טפילה לא חשיב והו' כעור שלא נתמזר: חכ"י גרסינן צמשת כלס יט' (בפ"ק) וכו"ל דגדול אצל בקטן תחלתו כל שהוא שיריו צרובו משתגמור מלאכתו ולא קאי משתגמור מלאכתו אשיריו צרובו אלא אשני תנורים גדול וקטן השניים זה קאי דאין טמא עד שתגמור מלאכתו וזמר הכי מפרשה אחיה גמר מלאכתו: הא בתנורא בר תשעה והא בתנורא בר שבעה. כמו שפירש צקונטרס לקולא כן נראה דאין לפרש לחומרה דבר תשעה צרעיה וכו' שצעה צרובו דלא עדיף שיריו מתחלתו דהו' צרעיה והכא לא בעי לשנויי הא דללקיה מללק צרעיה הא דעבדיה גיסטורא צרובו דכיון דמשנה אחת היא מסתבר צעין אחד מייירי או מרוייהו דללקיה מללק או מרוייהו דעבדיה גיסטורא הילכך הוצרך למרך צב' תנורים וצעין אחד ריב"א ס:

אבל פלמיהו סבין כפ"ל. וא"ת למאן ד' דמשני לה ארישא דלפי' כוית פלטמו סקין צטליה היכי מוקי מילתיה דר' יהודה דאמר האלל המכונס כו' אי כשכנסו וכו' עדיף כנסו מפלטמו יחד כוית וי"ל דאין ה"ג אי נמי לדידיה ר' יהודה פליג ארי' ישמעאל ור' עקיבא וס"ל צכית אפילו פלטמו סקין לא צטל ות"ק דר' יהודה יי' כר' ישמעאל ור"ע דלפי' צכית בפלטמו סקין צטל ולמאן דמני לה אסיפא ח"ש דהא דקאמר הכא צטל היינו צלא כנסו אצל א"ס כנסו לא צטלי: (לע"ל) ש"הם תחובים בקיבם והסימן. וה"ה צלא תחובים ונגע זהס דטמא דאי לא תימא הכי אפילו צמשא לא ליטמו דאת שצא לכלל מגע צא לכלל משא לר"ע דלאמר בגמרא וקצבר יש נוגע וחוזר ונוגע אלא משום דפליג ר"ע ארבי ישמעאל צעור שיש עליו שתי חלאי זימס קאמר דצקיסס כה"ג מודה ליה: אצל

עליו לצצועה וסגדל'ן כיון שנתן בו איזמל מהור דברי רבי יהודה וחכמים אומרים עד שימעיטמו מחמשה טפחים כי ממעט מיהא מהור אמאי לימא חשיב הכא במאי עסקינן דקא בעי ליה ל' למושב זב: ברתנ' ע"ע עור שיש עליו כוית בשר הנוגע ב' בציב היוצא ממנו ובשערה שכנגדו טמא היו עליו כשני חצאי זיתים מטמא במשא ולא במגע דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר דלא במגע ולא במשא א"ל ה'ומודה רבי עקיבא בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסימן שהוא טמא ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור מפני שהעור מבטלן: גמ' אמר עולא אמר רבי יוחנן לא שנו אלא פלטמו חיה אבל פלטמו סקין בטיל אמר ליה רב נחמן לעולא אמר רבי יוחנן אפילו כתרטא אמר ליה אין ואפילו כנפיא א"ל אין א"ל האלהים א אם אמר לי רבי יוחנן מפומיה לא ציינתא ליה כי סליק רב אושעיא אשכחיה א ליה לרבי אמי אמרה לשמעיה קמיה הכי אמר עולא והכי אהדר ליה רב נחמן א"ל ומשום דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוא מזולל בשמעיה דר' יוחנן זמנין אשכחיה דיתב וקאמר לה אסיפא היו עליו שני חצאי זיתים מטמאים במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר לא במגע ולא במשא א"ל ר' יוחנן לא שנו אלא פלטמו חיה אבל פלטמו סקין בטיל א"ל מר אסיפא מתני לה א"ל אין ואלא עולא ארישא אמרה גיהליכו א"ל אין א"ל האלהים אי אמר לי יהושע בן נון א משמיה לא ציינתא ליה כי אתא רבין וכל נחותי אמרה ארישא ואלא קשיא יכדאמר רב פפא במרודד

ישמעאל לא צטלי אלא פלטמו חיה: מר אסיפא. אשתי חלאי זיתים: מהני לה. לדר' יוחנן דפלטמו מני לה קמיה דרב נחמן הכי לא הוה מזולל זה: א"ל ר' אמי ואלא עולא ארישא דמייירי צכית א"ל חיה כוית שלם צטיל לעולם צטיל ואפילו כתרטא והא ליכא למימר דכולי האי מצטל איניש:

עד שיהא צרין. כלומר עד הקרקע מפילה: הא חלים וקאי. שהטפילה מעמידו יפה: ואימא מדרבנן. אדמוצבת ליה מדר"מ סיעיה מדרבנן: אלא אמר רבא. צשנטמא כ"ע לא פליגי דכל כמה דחלים לא טהר ויהא הכי קאמר: כיצד הוא עושה. מתחלתו שלא יהא שם תנור עליו: ר"מ אומר. זהא שעדיין לא ירד וטומאה אינו צריך לגרור כו': תנור תחלתו ד' אין תנור פחות מארבעה ואפילו נגמרה מלאכתו: ושיריו. א"ס היה גדול ונטמא וצברו צריך שלא יהא צו שצר של ד': צד"א. דתחלתו ארבעה ושיריו ד': גדול. התנורים העשויים לאפות ולללות כדרכן. אצל קטן שעושין למתיקות תחלתו כל שהוא: י"ש סגמור מלאכתו. לאחר שנגמר והסיקו אפילו הוא טפח מקבל טומאה: קמני מיהא צד"א גדול ושיריו ד' אצל צירי מארבעה לא יטמא הוא והתם קמני חלקו לשלשה אצל לשמים לא סגי ואע"ג דליכא צכיו ד' דמדקא מיקל ר"מ ואומר אינו צריך אלא ממעטו מצפנים מר' מכלל דרבנן נמי זהא פליגי דאע"ג דלא הו' השצר ד' אפי"ה צעין דלא ליהו רוצא: הסס. דקמני צעין ד' ואי לא לא הו' טמא: דללקיה מללק. לרחצו' דשוב אינו עומד יפה: הכא. דקמני צרובא טמא ואע"ג דלא הו' ד': דעבדיה גיסטורא. שחלקו לארכו צגובהו כזה י"ל: ה"ג אמר מר שיריו צרובו: הא אמרי רבנן ד'. דקמני צד"א גדול אלמא צין תחלתו צין אשיריו מודו ליה לר"מ גדול: צגורה צר שבעה. קאמרי ד' הואיל ורובו צירי מד' הוא לא ממעטין דהא צרובו דלא חמירי שיריו מתחלתו דהא תחלתו כשהוא שלם לא הו' תנור צירי מארבעה: והאי. דקמני רובו צתנור צר תשעה דאע"ג דכחציו איכא ארבעה לא מטמא עד דהו' רוצא וזהא רבנן לקולא: לא שנו. דאע"ג דשירי צה הוא לא מעפורת צטליה אלא טוליה: אצל עדי. כי האי שיעורא: חשיב. ולא צטיל: למושב זב. פלאדשטור"א וצצירי מהכי לא חזי למילתיה: ברתנ' עור שיש עליו כוית כשר. צמקוס אחד: הנוגע בציב היולא ממנו. היינו צאותו כשר או צשערה שכנגד אותו צשר: טמא. דשערה הו' שומר כדאמרינן (לעיל דף קט"ו): תחלתו מתחלתו: ליב. רצועה ותלתל היולא מאותו צשר ותלוי ודבוק צמקוס וצאותו ליב ליכא כוית אצל מעורה הוא לכוית: מטמא צמשא. שהרי נשא כוית נבלה: ולא צמגע. דאי אפשר ליגע י"ס ביחד ושתי נגיעות אין מנטרפות: לא צמגע ולא צמשא. כדמפרש שהעור מצטלו: ומודה רבי עקיבא. דאע"ג דלא הו' כוית מעורה י"ס צמקוס אחד א] א] דלאו עור חיבור שהמסית שתי חלאי זימס ביחד טמא: גמ' לא שנו. דכוית שלם דברי הכל לא צטיל אלא פלטמו חיה: כתרטא. רוצע הקצ לשון מורי. ל"א כף מאוינס: זימנין. פעס אחרת: אשכחיה. רב אושעיא לר' אמני: דיסיב

וקאמר. לא שנו דשתי חלאי זימס לר' סקין צטל הכי מתוקמא שפיר אי הו' שלם: מהני לה. צתמיה: ואלא קשיא.